

LBRIS

We know
books

VLADIMIR COLIN

ZECE POVEȘTI PITICE

Prefață de Lucian Pricop

Ilustrații de Dana Popescu

EDITURA CARTEX 2000

Coperta: Dana Popescu
Tehnoredactor: Ecaterina Pîslă

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

COLIN, VLADIMIR

Zece povești pitice; Vladimir Colin; il. de Dana Popescu; pref. de
Lucian Pricop – București: Cartex 2000, 2026

ISBN 978-606-091-342-9

I. Popescu, Dana (il.)

II. Pricop, Lucian (pref.)

821.135.1

Pentru comenzi și informații, vă rugăm să ne contactați la:

- Tel./fax: 021/323.41.30; 021/323.00.76
- Tel.: 0745.069.898; 0729.951.763
- www.edituracartex.ro
- e-mail: comenzi@edituracartex.ro
- e-mail: comanda.cartex@gmail.com
- O.P. 4, C.P. 184, București

CUPRINS

<i>Un jongler de lumi ficționale</i> (Lucian Pricop).....	7
ZECE POVEȘTI PITICE	
Începutul	13
Povestea balenei celei mari și a peștișorului viteaz	17
Povestea cu Țara Cocoșilor	27
Povestea ariciului înțelept.....	35
Povestea măgărușului încăpățânat	43
Povestea motanului leneș.....	49
Povestea ceasului cu inimă	57
Povestea nucii lăudăroase	65
Povestea crocodilului care plângea.....	70
Povestea celor șapte rațe	75
Povestea ursului cafeniu	80
...Și sfârșitul	88

LBRIS

We know
books

ZECE POVEȘTI PITICE

Î N C E P U T U L

- O poveste!
- Spune o poveste!
- De ce nu ne spui o poveste?

Tudor și Florica vor o poveste. Eu nu știu povești, dar îmi aduc aminte de prietenul meu, care... Gata! Tușesc ca să-mi dreg glasul și încep așa:

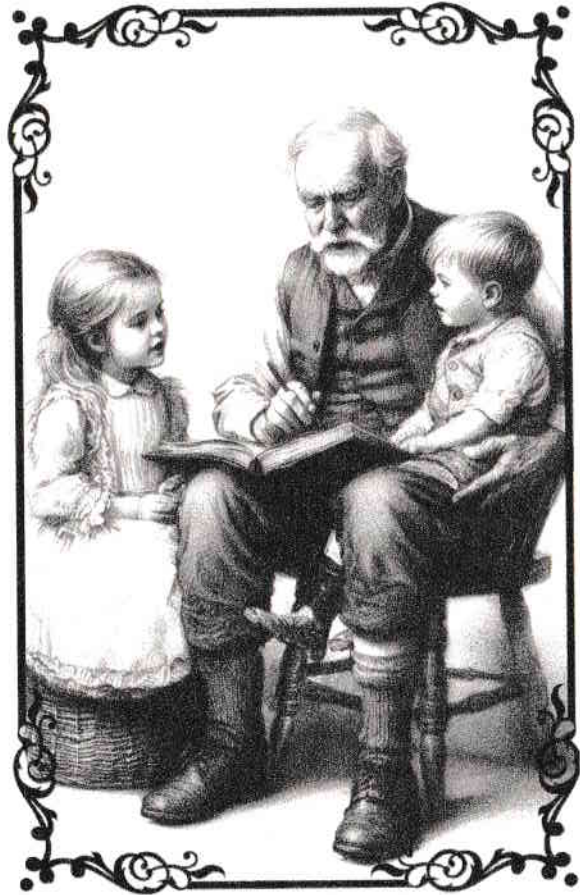
– Trebuie să știți, copii, că în orașul nostru cumsecade, cu oameni cumsecade, locuiește un om cumsecade...

– Nu mai spune! strigă Tudor. Frumos început, ce să zic...

– Cum? Nu vă place începutul?... Așa-i, nu sună prea bine, recunosc eu amărât. Nu știu de ce-i atât de greu să începi o poveste... Ați băgat cumva de seamă? Și vouă vi-i greu?

– Da, nu-i ușor, încuviințează Florica. Dar, ce să-i faci, mai încearcă! Doar fără povești nu se poate...

– Trebuie să știți, copii, că în orașul nostru cumsecade, cu oameni cumsecade, trăiește un om tare

cumsecade, mai cumsecade decât toți oamenii cumsecade din tot orașul nostru cumsecade, strig atunci

pe nerăsuflăte și aștept să-i văd bătând din palme și strigând: Bravo-o-o!

Dar Tudor și Florica rămân liniștiți și doar oftează încetișor:

– Nici așa nu-i cine știe ce!

– Dar nu-i nimic, mă îmbărbătează Florica. Spune mai departe...

– Dacă nu ești în stare să începi ca lumea, întregește Tudor. Mare lucru era să spui și tu: A fost odată un om tare cumsecade...

– Tii! strig eu, de tot rușinat, cum de nu mi-a dat prin minte?... A fost, așadar... Stați nițel, stați, că iar nu merge!

– Dar ce mai e?

– E că nu pot spune „a fost“. Pricepeți? Omul de care vă vorbesc „este“. Acum.

– Este odată un om, îmi suflă repede Florica, dar Tudor îi face semn să tacă și-mi poruncește scurt:

– Lasă începutul! Mai departe.

– Ce să fac? Am să-l las, mă învoiesc eu ușurat și prind a povesti mai departe: Omul de care vă vorbesc e cel care scrie toate poveștile pentru copii...

– Da?

– Da. Dacă am să vă spun cine vine la el acasă, nici n-o să mă credeți. Într-o zi vine un arici...

– Da?

– Da. Într-alta un urs, în cealaltă o balenă, în fiecare zi vine câte-un animal sau câte o pasăre, de

LBRIS

We know
books

VLADIMIR COLIN

LEGENDELE
ȚĂRII LUI VAM

O MITOLOGIE A OMULUI

Prefață de Lucian Pricop

EDITURA CARTEX 2000

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
COLIN, VLADIMIR

Legendele Țării lui Vam / Vladimir Colin. pref. de Lucian Pricop – Ed. a 3-a – București: Cartex 2000, 2025

ISBN 978-606-091-292-7

I. Pricop, Lucian (pref.)

821.135.1

Pentru comenzi și informații, vă rugăm să ne contactați la:

- Tel./fax: 021/323.41.30; 021/323.00.76
- Tel.: 0745.069.898; 0729.951.763
- www.edituracartex.ro
- e-mail: comenzi@edituracartex.ro
- e-mail: comanda.cartex@gmail.com
- O.P. 4, C.P. 184, București

CUPRINS

<i>Un autor de succes și azi</i> (Lucian Pricop)	7
<i>Notă asupra ediției</i>	11
LEGENDELE ȚĂRII LUI VAM	
Lista personajelor principale ale legendelor	14
Cuvânt înainte	15
Șoarecele lui Ormag	17
(Prolog în cer)	
Omul cu inima arsă	21
1 – „ <i>Aspapur Ormag ruc u Vam</i> “	21
2 – <i>Calea lacrimilor</i>	41
– <i>Povestea strălucitorului Saian și-a preafrumoasei Mastara</i>	50
Lua-cea-legată-la-ochi	82
1 – <i>Ura lui Ormag</i>	82
2 – <i>Întrecerea cu Ramal</i>	98
Inima lui Tarbit	113
1 – <i>Sfârșitul slăvitei cetăți</i>	113
2 – <i>Cumpăna lumii</i>	131
– <i>Cum s-a născut Ormag</i>	134
– <i>Povestea uriașului Panca</i>	158
Zâmbetul lui Vam	169
Postfață	185

LBRIS

We know
books

LEGENDELE ȚĂRII LUI VAM

LISTA PERSONAJELOR
PRINCIPALE ALE LEGENDELOR*Oamenii răzvrățiți*

Vam

Una, soția lui, fiica lui Ormag și a Aratei, regina fetelor-păsări

Lua, fiica lor

Tarbit, fiul Luei

Milga, soția lui

Narții de seamă

Ormag, stăpânul Nartazubei

Zubala, zeița nopții, a fățarniciei și a vrăjilor

Mastara, fiica lor, zeița morții

Gurz, zeul războiului

Pil, zeul cel strâmb al șoțiilor

Ramal, zeul cântului și jocului

Bolob, zeul bogăției

Narții de rând

Dumvur, zeul mării

Luf, feciorul lui, zeul pescarilor

Taruna, zeița dreptății

Cadumal, fiul Mastarei și al lui Saian, zeul somnului

Saha, căpetenia duhurilor bune

Bus, căpetenia duhurilor rele

Suvava, duhul frigurilor

Alte ființe fantastice

Arata, regina fetelor-păsări

Saian, leul de aur al cerului

Panca, uriașul

Vihta, pasărea de fum a dragostei

Gorc, cocoșul ceresc

Hudu, vântul

CUVÂNT ÎNAINTE

Popoarele se nasc, trăiesc și mor, lăsând locul altora. Dacă între moartea unuia și nașterea altuia se scurg milenii, poporul nou-născut nu mai știe adesea nimic despre cel ce l-a precedat sub soare. În jurul lui se ridică doar movile de pământ năpădite de bălării și nu-i poate trece prin minte că movilele acoperă cetățile dărâmate ale înaintașilor, templele prăbușite, mormintele cărora nici nu le bănuiește existența. Herodot n-a auzit niciodată despre sumerieni și, până la sfârșitul secolului al XIX-lea, civilizația cretană părea o legendă.

Cu numai șase luni în urmă nici un tratat de istorie nu pomenea despre poporul Vamiților. Dar în vara acestui an cazmalele arheologilor au descoperit undeva, pe malul românesc al Mării Negre, urmele unui popor necunoscut. Înainte de a-i dezgoli așezările, înainte de a-i afla mormintele, întâmplarea a făcut să i se afle scrierea. Descoperirea a făcut senzație și Congresul de Arheologie ținut la Roma a considerat-o de „importantă capitală pentru cunoașterea legendarilor Hyperborei, pe care scriitorii antici îi pomenesc atât de des“ (prof. Giovanni Ducati).

Profesorul Vasile Theodorescu, de la Universitatea din București, a fost cel care a dat în peștera Mariei (Istria) peste o bucată de piatră de dimensiunea unei cutii de chibrituri. Pe piatra îngrijit șlefuită se afla gravată o inscripție cu caractere

apropiate de cele ale scrierii lineare A din Creta¹. Se știe că, dacă scrierea lineară B a fost descifrată de Ventris și Chadwick în 1952, scrierea lineară A nu putea fi citită. E de aceea explicabil răsunetul pe care l-a avut în cercurile științifice vestea că prof. V. Theodorescu a izbutit să descifreze misterioasa scriere lineară A. Dar, odată această piedică ridicată, savantul român s-a aflat în fața unei alte dificultăți, ce părea de nerezolvat: limba în care fusese scris textul de pe piatra din peștera Mariei era o limbă necunoscută.

Nu e locul să urmărim aici etapele parcurse, tezaurele de cunoștințe și ingeniozitate puse la contribuție de savanții români, în vederea rezolvării enigmei lingvistice, reprezentată de limba vamiților. Cititorul va fi mulțumit să afle că limba necunoscută a fost, în cele din urmă, citită. O mână de mult prefăcută-n pulbere, aproape cu 500 de ani înainte de vremea războiului troian, gravase următoarele cuvinte pe piatra găsită de prof. Theodorescu: „*Aspapur Ormag ruc u Vam*“, care se traduc prin: „Puternicul Ormag e dușmanul lui Vam“.

Nimeni pe lume nu auzise vreodată de Ormag și nimeni nu mai știa nimic despre Vam...

Cercetările au scos apoi treptat la iveală, pe lângă unelte, ceramică și statuete, un șir de prețioase tăblițe de piatră, foi de aramă, mese de sacrificii etc., pe care se aflau gravate legende necunoscutele popor, ce-și zice „seminția lui Vam“, și din care înfățișăm cititorilor, în continuare, ciclul care ni s-a părut cel mai reprezentativ. Pentru lămuriri de ordin general și pentru unele comentarii, privind vamiții și legendele lor, am adăugat, la sfârșitul volumului, o postfață.

1. Scrierea cretană a trecut prin mai multe etape, cunoscute drept scriere pictografică, hieroglifică, lineară A și B, dintre care numai cea din urmă fusese descifrată până la remarcabila contribuție adusă de prof. V. Theodorescu.

Șoarecele lui Ormag (prolog în cer)

Șoarecele lui Ormag

O, seminție a omului cu inima arsă, ascultă glasul vremii de demult... Femei, lăsați-vă pruncii să doarmă! Cu scuturi de piele, veniți lângă foc, luptători!

Talgerele glasului recheamă făptura lui Vam. Ascultă, seminție a omului cu inima arsă, ascultă-nceputul răfuielii...

Odată, de mult, oamenii vânăra din belșug. Și, sorbind fulmul înmiresmat al jertfelnicelor, ospătară zeii, lacomi de măruntaie aburinde, băură zeii, setoși de sânge fierbinte... Iar în încăperea cea mare a Nartazubei¹ se așezară apoi pe înaltele jilțuri de păclă, în vreme ce, înfășurat în mantia-i de ger, Ormag, stăpânul narților nemuritori, îi cerceta pe rând, și ochii vineți i se întunecau și-o brazdă i se adâncea între sprâncene.

– O, Ormag, spuse atunci vicleana Zubala, puternica nartă a nopții, a fățarniciei și a vrăjilor, de ce oare ne privești cu ochi întunecați și de ce ți se adâncește brazda aceea între sprâncene?

Iar, aplecând înspăimântătorul semn regesc, marea secure de os a puterii², pe care o ținea cu dreapta, Ormag vorbi, ridicând din umeri și stârnind o vijelie între pereții cețoși ai Nartazubei:

1. Nartazuba (sălașul zeilor) de la *nart* (zeu) și *zuba* (sălaș).

2. La popoarele primitive, scepstrul, semnul puterii regești, era o secure de luptă, bogat împodobită.

– Am mâncat, Zubala, și nu mai mi-e foame; am băut, și nu mai mi-e sete. Doar silă mi-e de toate, Zubala, și silă mi-e de voi, înainte de toate!... Iată de ce vă privesc cu ochi întunecați și iată de ce mi se adâncește între sprâncene brazda despre care întrebi!

Atunci, auzindu-i vorbele, săriră ca la un semn de pe jilțurile de păclă zeii și zeițele și, silindu-se întru descetșirea frunții lui Ormag, cântară cu toții, iar bolțile de ceață ale Nartazubei vuiră, însoțindu-le larma glasurilor:

„Ormag, ești numele spaimii, cântau narții, și-naintea privirii tale pământul tremură ca o căprioară, cumplit Ormag, secure de os a puterii!

O, leu cu coama zbârlită, cu pieptul de-aramă și ghearele de criță! O, rege crunt al bolților cețoase, tu, cuibărit în slavă...”

– Tăceți, strigă însă Ormag. De veacuri vă știu cântecul pe de rost, narți și narte, căci de veacuri n-ați mai fost în stare să născociți un altul!

Și se tulburară puternicii narți, și nartele nemuritoare se schimbară la față, dar Zubala, zeita nopții, a fățarniciei și a vrăjilor, spuse din nou:

– Privește, călăreț al norilor negri!

Și-și scutură mantaua-ntunecată, bătută cu stele, și din podelele de ceață ale Nartazubei țâșni un șarpe galben. O față galbenă se desprinsese apoi din flacăra și jucă la picioarele lui Ormag. Ba era cât degetul, ba creștea, atingând bolta cu fruntea, iar jocul îi era atât de desăvârșit, încât Ramal, zeul cântului și jocului, se făcu galben la față ca șofranul, simțindu-și inima săgetată de ghimpele pizmei.

– Destul! răcni însă Ormag. Pe față ta galbenă, Zubala, mi-ai mai arătat-o de nouăzeci de ori până azi. Știu că ai să născociți îndată o veritită cu cap de bivoli, călărind un armăsar cu coadă de pește, dar de toate astea m-am săturat, ca de chipurile voastre, o, narți! M-am săturat, Zubala, înțelegi?

– Înțeleg, zise spășită zeita și, ghemuindu-se toată, se ascunse în fundul mării încăperi a Nartazubei, tocmai printre

zeii mărunți, în vreme ce Ormag căscă, zguduind lumile de sus și de jos.

Atunci ieși la vedere Gurz, puternicul nart al războiului, care își zornăi lanțurile de aramă, trecute în jurul pieptului, când scoase o săgeată din tolba și, încordându-și arcul, slobozi săgeata drept către pământ. Iar vâjăitul săgeții lui Gurz răsună adoma mugetului unui buhai.

– Vreau să te fac să râzi, mare Ormag, spuse zeul. Privește! Și mâna lui arată săgeata ce mugea, străbătând văzduhul.

– Zadarnic, rosti însă Ormag, fără a se clinti de pe jilțul lui de păclă. Săgeata ta a ucis dintr-o dată nouă sute nouăzeci și nouă de oameni, așa-i?... Știu ce vrei să-mi arăți. Ești atât de mărginit, o, Gurz, încât nu te ostenești să schimbi măcar o dată numărul celor pe care-i răpui cu o singură săgeată...

Și Gurz își mușcă buzele și, îmbufnat, se așeză tăcut pe jilțul lui, în vreme ce o undă rece făcu să se-nfioare zeii și zeițele din marea încăpere a Nartazubei.

– Mărite Ormag, susură atunci Pil, nartul cel strâmb al șotiiilor, ai văzut vreodată o pisică jucându-se cu un șoarece?

– Firește, Pil, răspunse cu dispreț stăpânul narților nemuritori.

– Și te-ai gândit vreodată, o, leu cu pieptul de-aramă, ce strașnic petrece pisica?

– Nu, Pil, la asta nu m-am gândit, spuse Ormag și, însuflețindu-se, adăugă: Crezi oare că petrece, într-adevăr?

– Alungă-ți din inimă orice îndoială, răspunse triumfător zeul cel strâmb. Petrece cum nu se poate mai bine, mărite Ormag!

Dar stăpânul narților nemuritori oftă și rosti cu amărăciune:

– Ce folos, prietene Pil? N-am să mă apuc eu, Ormag, să petrec jucându-mă cu un șoarece...

– Dacă vrei, te pot preface-ntr-o pisică neagră! strigă Zubala, nădăduind că Ormag o va ierta pentru nepriceperea de care dăduse mai înainte dovadă.

LBRIS

We know
books

VLADIMIR COLIN

BASMELE OMULUI

Prefață de
Lucian Pricop

EDITURA CARTEX 2000

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

COLIN, VLADIMIR

Basmele omului / Vladimir Colin; prefață de Lucian Pricop

– Ed. a 6-a – București: Cartex 2000, 2025

ISBN 978-606-091-304-7

I. Pricop, Lucian (pref.)

821.135.1

Pentru comenzi și informații, vă rugăm să ne contactați la:

- Tel./fax: 021/323.41.30; 021/323.00.76
- Tel.: 0745.069.898; 0729.951.763
- www.edituracartex.ro
- e-mail: comenzi@edituracartex.ro
- e-mail: comanda.cartex@gmail.com
- O.P. 4, C.P. 184, București

CUPRINS

<i>Test de iluzionism ficțional</i> (prefață de Lucian Pricop)	7
Bob-de-grâu	11
Buruiana neagră	29
Povestea cântecului	45
Hans și cele patru castele	57
Mladen, fiul ursului	69
Puterea dragostei	85
Slava, fiica pământului	99
Tinerete fără bătrânețe și viață fără de moarte	117
Corabia sălbăticiunilor	126
Acul și foarfeca	144
Povestea fericirii	158
Iani Palicarul	176
Fierarul năzdrăvan	196

BOB-DE-GRÂU

r fi fost odată, de mult, pe vremea poveștilor adevărate, când iepurii purtau cornițe și iezii plete răsfirate, atunci și nu altădată, zice-se, ar fi fost, pe la noi, un moșneag. Cât de bătrân era nu mai știa nimeni și, de când trăia, uitase și moșneagul socoteala anilor. Dacă voia să se uite la una-alta, își ridica genele cu degetele și, chiar așa, vedea ca prin sită. Barba-i ajungea până la genunchi, iar pletele până la călcâie.

Și trăia singur-singurel moșneagul, pentru că, să știți, era artăgos cum nu se mai află. Întruna căuta noduri în papură și purici în brânză. Cât era ziua de lungă, sta singur pe o laviță și, veșnic nemulțumit, bombănea. Ba i se părea că soarele bate prea tare, ba îl supărau norii prea deși; când îl necăjea ziua prea lungă, când îl scotea din sărite noaptea prea scurtă. Nimeni și nimic nu-i intra în voie!

Și uite că, într-o bună zi, cum sta el în colibă și se încrunta la gândul că după zi avea să vină noaptea, atunci când ar fi poftit să se mai schimbe rânduiala statornicită, o ciocârlie, cum face, cum drege, nimerește pe ușa deschisă și intră în colibă. Dacă s-a văzut închisă între patru pereți, s-a speriat strașnic și a început să zboare de colo-colo. Zboară-zboară, nimerește în dreptul cuptorului și scapă din cioc un bob de grâu. Apoi se mai învârtește o dată prin colibă și – zvârr! – țâșnește pe ușă și se pierde în albastrul cerului.

Dar bobul de grâu, pricepi, căzu pe cuptor. Și, cum dă de căldură, cum începe să se umfle; se umflă, se umflă, ajunge cât un ou. Moșneagul cel supărăcios, firește, nu văzuse nimic. Nici ciocârliă nu fusese în stare s-o zărească, darămite bobul de grâu!

Și-apăi bobușorul își cată de treabă. Se mai umflă o dată, se face cât un harbuz! Iar harbuzul odată plesnește ca harbujii răscopți și ce să vezi! Iese din el un prunc de o palmă, purtând la sold o sabie cât degetul.

– I-ha! Tare mi-e foame!

De astă dată moșneagul s-a mirat – vezi că de auzit auzea mai bine decât vedea – și a întrebat supărat:

– Foame? Cui îi e foame?

– Lui Bob-de-Grâu...

– Și de când grăiesc boabele de grâu?, a strigat moșneagul. Și de când li-e foame?... Eu îmi astâmpăr foamea cu ele.

– Ba nu cumva să faci una ca asta!

Și, vorbind așa, a sărit Bob-de-Grâu de pe cuptor și taman pe genunchii moșului a nimerit. S-a apucat de barba moșneagului, apoi, hai-hai, s-a cățarat și a tot urcat până i-a ajuns la bărbie.

– Mă vezi?

Moșneagul și-a ridicat genele cu degetele. Ceva-ceva zărea el, dar nu se putea dumiri.

– Știi ce? Dă-mi un codru de pâine și-ai să mă vezi, a strigat atunci Bob-de-Grâu.

– Ce face?... Pâine? De ce să-ți dau pâine?, s-a răstit moșneagul, nu de alta, dar ca să se poată încrunta, cum îi era felul.

Bob-de-Grâu a tăcut și bătrânul a prins să se perpelească. Uitai să vă spun că mai avea o meteahnă: pe toate voia să le știe.

– De ce taci?, a strigat atunci. Răspunde!

Dar Bob-de-Grâu tăcea. S-a luptat moșneagul cu sine însuși, a șovăit, până la urmă meteahna lui de-a doua a biruit-o pe cealaltă, care voia ca nimic să nu-i fie pe plac. S-a ridicat, s-a îndreptat din șale și, șontâc-șontâc, s-a dus de-a pus pe masă o bucată de pâine. Bob-de-Grâu îndată a sărit pe masă, a scos sabia și a început

a hăcui pâinea, potrivit-și îmbucăturile. Iar dac-a început să mănânce, a prins a crește cu câte un an de fiecă îmbucătură.

– Te văd!, a strigat deodată moșneagul, trezindu-se că pe masa lui se ridică un flăcău voinic, în mână cu o sabie zdravănă (că-i crescuse și sabia deopotrivă). Ia dă-te jos, că-mi strici masa!, a mai țipat apoi, găsind îndată pricină de supărare.

– Iaca mă dau, a răspuns bucuros flăcăul și a sărit de pe masă, venind cu brațele întinse către bătrân. Tătuică, să ne sărutăm.

Dar moșneagul s-a dat îndărăt cu un pas și, împiedicându-se de o laviță, a căzut cât era de lung.

– Tătuică?, a strigat fără să țină seamă de durere, de spaimă, de nimic. Care tătuică? De unde tătuică?... Băiete, vără-ți mințile în cap și nu vorbi în dodii!

S-a întristat atunci Bob-de-Grâu și a șoptit:

– Vasăzică eu să nu am tată?

– Ia te uită la el!, a strigat moșneagul. Dar ce, un tată se găsește așa, pe toate cărările?... Numai supărări are omul de la feciori. Voi, flăcăii, vă știu eu, alta nu faceți decât să mâncați! Ai să-mi mănânci și capul... Și de unde știu eu că ești vrednic să-mi fii fecior? Ce, puțin lucru-i să ai un tată ca mine?

– Încearcă-mă! Cere-mi tot ce poțtești, i-a răspuns bietul Bob-de-Grâu. Dar să fii și eu în rând cu oamenii...

– Așa? A chibzuit moșneagul, apoi a socotit să-l pună la încercare: Ascultă, i-a grăit în cele din urmă, dacă vrei să-ți dovedești vrednicia, află că trăiește pe undeva un blestemat de zmeu, Salcotea. Multe răutăți a săvârșit năpăstuind oamenii, furându-le fetele și prigonindu-i în fel și fel... Și tot mult m-am luptat și eu în tinerețile mele cu el, dar – cum, necum – n-a fost chip să-i vin de hac. Tu știi ce? Ca dovadă că l-ai răpus, adă-mi biciul lui Salcotea, cel din lumea zmeilor și cu barba de nouăzeci și nouă de stânjeni, și-atunci te primesc de fecior...

Să fi văzut cum s-a bucurat Bob-de-Grâu! De nerăbdare nu mai izbutea să stea locului.

– Unde-i? Unde-i Salcotea? Spune-mi și-ndată fug să-ți aduc biciul...

– Nu știu, te privește, a răspuns mânios moșneagul. Descurcă-te!

Dac-a auzit așa, și-a luat Bob-de-Grâu rămas-bun și a pornit în lumea mare să-l caute pe Salcotea. A umblat către răsărit și către apus, către miazăzi și către miazănoapte, a mers cale lungă să-i ajungă, din poveste mult înainte este, cine va asculta bine va-nvăța și cine va dormi bine va odihni, iar după ce a mers atâta lume, s-a pomenit într-o seară la marginea unei holde fără capăt. Secerătorii trudeau în holda aceea și parcă, din ce secerau, dintr-atât valul spicelor creștea mai bogat. Iar oamenii erau amărâți și aveau fețe posomorâte.

– Seară bună, a zis Bob-de-Grâu.

– Mulțumim dumitale.

– Care-i nevoia, oameni buni?

– Iaca, a răspuns un bătrân, holda asta, bat-o s-o bată! Dacă nu isprăvim s-o secerăm în astă-seară e vai și-amar de noi, că nu mai avem zi bună cu Salcotea...

– Salcotea?, a strigat bucuros voinicul.

Și și-a ridicat atunci Bob-de-Grâu brațul și, fără multă vorbă, a apucat de pe cer secera lunii.

– Păzea, fraților!

Și-apăi, când a început a secera, cădeau grâiele dealuri-dealuri și singure se legau în snopi. Lucea tăișul de aur al lunii de-ai fi zis că fulgeră și, privindu-l, rămaseră oamenii cu gurile căscate. Cât ai răsuci o țigară, nu se mai zărea din holda aceea decât miriștea țepoasă, iar Bob-de-Grâu se înalță din spate și așeză binișor luna pe cer, la locul ei.

– Voinic bărbat, grăi atunci bătrânul care vorbise dintâi și cu toții-i mulțumiră lui Bob-de-Grâu, care le dăduse ajutor.

Da-n timp ce se întrebau ei de una, de alta, se stârni un vârtej de vânt care răsturnă oamenii ca pe niște gândăcei și numai Bob-de-Grâu, cât era el de voinic, abia dovedi să se țină pe picioare. Venea, pasămite, Salcotea, cel din lumea zmeilor și cu barba de nouăzeci și nouă de stânjeni.

– Ați secerat?, i se auzi glasul hărmăluind. Dar tu cine ești?, mai strigă, dând ochii cu Bob-de-Grâu. Cum îndrăznești să calci pe pământurile mele?

Și nici ziua bună nu-i dădu, că odată-l chemă la luptă. Voinicul nu se sperie – doar nu era copil de babă! –, ci spuse numai:

– Bine, dacă ai poftă de bătaie. Dar să-mi răspunzi întâi la una: în luptă să ne luptăm sau în săbii să ne tăiem?

– Ba în luptă, că-i mai scurtă, strigă Salcotea și se și aruncă asupra lui Bob-de-Grâu.

Și se-ncăierară, se strânsară și se-ncleștară, stârnind o larmă de-ai fi zis că tună cu toate tunetele și fulgeră cu toate fulgerele. Numai ca să nu lungesc vorba și să nu bag ziua în noapte și noaptea în zi, destul să-ți spui că nouă ani se luptară și nu se dovediră. Înfloreau macii în jurul lor, cădea zăpada, copiii se făceau oameni în putere, dar Bob-de-Grâu și Salcotea încă se luptau, scurmând cu picioarele și afundându-se în pământ. Numai capetele li se mai vedeau din groapa în care-și măsurau acum puterile.

Într-al zecelea an, dacă văzu și văzu că n-are ce face, se scutură o dată Salcotea și, subțindu-se ca o ață, se răsuci și se-nșurubă într-o bortă, pierind în fundul pământului, în lumea zmeilor.

– Stai, zmeule, strigă Bob-de-Grâu în urma lui. Oprește-te!

Ți-ai găsit! Se topise, pierise Salcotea.

– Ce facem, oameni buni?

– Ce să facem?, răspunse careva. Om fără necaz și iarnă fără frig nu s-a pomenit... Ne-om canoni și noi mai departe cu Salcotea...

Dar Bob-de-Grâu nu pricepea asemenea gând și nici nu voia să-l priceapă.

– Nu așa, oameni buni, că am și eu o treabă cu Salcotea! Nu mă las până nu dau de el, de-o fi să-l caut și-n gaură de șarpe... Nu știți pe unde-și are casa?

– Asta nimeni n-o știe, voinice...

– Rămâneți cu bine.

Și din nou o porni Bob-de-Grâu și merse, merse voinicește, întrebând de Salcotea în dreapta și-n stânga. Care cum îi auzea